

Zadovoljni Kranjci

»Vrag, pa taka veselica, kjer ne morš noben'ga ubit'!«

Vsakdo pozna mesto. Za dvajset let vanj ni značilno nič drugega kakor napredek. Vsesstranski se razume v svojem centru socializacije, bratstva in enotnosti, ostreje opraviilo z vsemi malomeščanskimi elementi, se družbeno preorientiralo in vzpostavilo socializem.

Vse mesto je za dvajset let samo zadovoljno. Nenehno prizadevanje v smeri

Nadaljevanje na 4. strani

SREČNO 65!

tribuna

HOJA PO VRVI

18. avgusta v Celju:

Spriva se mi je zdelo od sile lumentno poskusit enkrat - s tem izletom v tvojansko pravic - tako čisto konkretno, kakor sem pravil, "transcendirati" tole "naše lilipluntanstvo" (P. Kalen), prestopiti svoje meje, zanikati svoj aprilorni "provinciализem" (J. Javoršek), nato pa sem sklenil enkrat se vselej opraviiti s svojim intelektualizmom, se povznanjiti, integrirati in doživeti nek drug svet popolnoma neposredno, takega, kakor v resnici je, ne-kritično, ampak celovito, oziroma. Narobe pa je bilo samo to, da sem se tega domislil šele zdaj in ravno zdaj. In potem še tista lumentnost, tipična intelektualistična kompenciacija lilipličnega slovenskega kompleksa nacionalnega kompleksa majhnosti. In ko sem se vrnil iz Francije, so mi najprej začeli v roke jožeta Javorška Temperaturni listi in mi je splahnila lumentnost

O samca simplicitas!

Kaj se dialektično zaniknje provincialnosti, ki jo pri nas "korporajda načrtno in skorejda strokovno" sojuma (Temperaturni listi, str. 132) socializmu navkljub res kaže samo v čimštevilnejših potovanjih v inozerstvo, v literatniškem dohitevanju sveta in v slovenjenju vseh najnovejših življenjskih in literarnih (pa bolj literarnih) izumov od koderkoli? V kulturnem snobizmu? In kako bi poskusil definirati vsebino naših resničnih

Nadaljevanje na 7. strani

Posojila z odpisi oziroma krediti služijo le kot dopolnilo štipendijam. Vsem je jasno, da je to odmik od začrtanega in samoupravljanja najbolj odgovarjajočega sistema materialnega preskrbovanja študentov; to je štipendiranje, toda obenem je to tudi korak od prejšnjega nevzdržnega do izboljšanega gnojnega položaja študentov.

Na noben način pa se ne sme politika štipendiranja zamenjati s politiko kreditiranja. In prav to se dogaja, sicer predvsem samo v težji, ponekod pa tudi v odločilni. Znano je, da ima precej gospodarskih organizacij svoj in po svoje kratek pravilnik o štipendiranju oziroma kreditiranju. Vse to povzroča čedalje večjo zmedo, neusklajenosti in nasprotja, pa tudi želje po bolj homogeni, kar se da splošni in trdni rešitvi. Toda te gospodarske organizacije imajo na srečo kredite le kot dopolnilo k štipendijam.

Tovarna dušika Ruše pa pripravlja pravilnik, ki mu je sicer dala naslov Pravilnik o štipendiranju in kreditiranju, toda iz vsebine je jasno, da sploh ne gre za štipendiranje, ampak samo za kreditiranje, ki pa je tudi precej rigorozno.

Beseda štipendija, ki je v tekstu stalno prisotna, sploh ne sodi v njegov kontekst in je samo pesek v oči. Očividno je, da komisija, ki je sestavljala pravilnik, niti najmanj ne pozna vsebinske razlike med štipendijo in kreditom.

Zanimivo in žalostno je tudi, da se za omenjeni pravilnik živo zanimajo mnoga mariborska in okoliška podjetja in vse kaže - če tega z odločnim nastopom ne bomo preprečili - da se bo zlo epidemično razširilo daleč naokoli.

Tovarna dušika Ruše in ostala podjetja v okolici, ki se za pravilnik zanimajo, postopajo kratkovidno in brez ekonomskega premisleka. Pri univerzi v Ljubljani so namreč študentom na voljo prav iste vrste krediti, oziroma posojila z odpisi, katerih pogoji so tudi ugodnejši, obenem pa študentov ne navezujejo na nobeno podjetje.

Na temelju tega, kar smo povedali, lahko mirno sodimo, da bo tovarna Ruše (in tudi vsako drugo podjetje, ki bo sprejelo tak ali podoben pravilnik) v prihodnosti ostala brez kadrov, na drugi strani pa bomo imeli centralni sklad štipendij oziroma posojil.

Omenjeni pravilnik je - ne glede na argumente, ki jih mogoče ima tovarna dušika Ruše - v nasprotju z našo kadrovsko politiko in sistemom štipendiranja, ki je edino sprejemljiv, obenem pa je tudi brez perspektiv in ga je treba odločno zavrniti.

Janez Kura

OST TEDNA

MOŽNOSTI SITUACIJE

Odkar obstajata kultura in politika kot dve ločeni sferi človekovega življenja, sta si bili v določenem nasprotju. To osnovno nasprotje se vedno reflektira v nasprotjih med nosilci kulture in nosilci politike, kulturniki in politiki.

Nadaljevanje na 8. in 9. str.

HOJA PO VRVI

Nadaljevanje s 1. strani

potreb dandanašnji? (Po Jožetu Javoršku pa je vse že vnaprej jasno: provincialni smo, torej potujmo. Je vojage, donc je suis. Sem, kolikor potujem.) Kako bi določil bistvo zgodovine — v njej je kleč — kate-re dedič sem. Ne morem se postaviti izven nje: živim tu, kjer živim, v tej situaciji, in samo od akci-je znotraj te situacije bo odvisno, koliko bom ostal po provincialno ozek v svojih odnošajih. Biti svetovljan na pamet, po trišteviličnem številu viz v potnem listu, se mi zdi nekoliko kočljivo: zdi se mi, da samo po sebi zahteva postavljanje »izvena«, to pa sleherno kontinuirano ustvarjanje akcije vnaprej za-nika; ta »izvena« pa mora seveda spet biti posledica tistega »znotraj«, torej konkretni družbeni pojav.

Pri Jožetu Javoršku se mi zdi najbolj zabavna krčevita tragična potreba biti »vzdržljiva«, biti od pomsod, torej od nikoder: lastnoročno je poznal Loui-sa Guillouza, Paula Eluara in Alberta Camusa (omenjam samo najbolj znane), Camus sam ga je »pobral« k sebi, kot bi pobral zlato siroto na cesti in »ga duhovno prevozil« leta in leta. Razodelo se mi je, da je njegovo takšno in tolikokrat deklarirano svetovljanstvo prav v geografskem spoznanju, kako majhen in provincialen je Slovenec sam po sebi, dok-ler se ne spozna s katerim od ljudi iz »svetovne kul-ture« (pa čeprav samo z ženo Marcela Acharda), se pri njem duhovno ne nahranja in s tem navidez pre-maga svojo izvorno provincialno revščino in poslane meščanski citoyen du monde. Šele potem da ni več tisto, kar je bil, ampak je več. (Dandanes se Slo-venecu torej le ne godi več tako slabo kot okrog leta 1910., kakor nam popisuje Ivan Cankar v Slovenski le-gendi: vsaj možnosti so se mu odprle.)

To pa je klošerska poza, saj se zanima samo za unanjost, videz in formalno kulturnost. Nehote dobi človek zoprn občutek, da je bolj ali manj ve-dno le odvisen od tuje duhovne dobrote, malo ali pa kar nič od lastne ustvarjalnosti; da mu je svetov-ljanstvo lahko samo podarjeno. Potem pa se pokaže, da se njegova ustvarjalnost izčrpa že na nivoju po-etičnega zvoničkanja z besedami, v francosko-sloven-skem slovarju larpurlantizma in igračkanja s formal-nimi odnošaji. — In vendar je fenomen takega svetov-ljanstva za Slovensko precej značilen.

Vem, da ne morem ven iz svoje zgodovine in ven iz tukajšnja bivanja in iz mi tuja srečanja samo pomagajo krepiti osnovni odnos do sveta, družbe, bistvo in kreativni živec moje osnovne kritične na-petosti do sveta, ki v njem živim. In da pomeni že ce-lovita zraslost in celovita kritičnost s tem in tega, kar bivam tu, negacijo provincialnosti, vse drugo pa je le poučen ekskurz, konfrontacija, zadoščenje cigan-stvu v sebi, ne pa premena v delovnem bistvu, ne intelektualistična pozicija »izvena« in »nada«. Saj osta-ja sicer pri besedičenju, pripombah, narcisizmu, kar nazorno kažejo Temperaturni listi.

18. avgusta v Genovi (ob štirih jutraj):

Hitimo, mudi se nam, festival gospoda Jeana Vilara v Avignonu smo tako že zamudili za cel dan. Od Milana sem se vozimo ponoči. Vročino pade-ske nišine, ki nas je dezintezirala, nam jemala voljo do vsakršnih komunikacij — (pokrajina: kot bi se spravi-li nad Dantejev Pekel z uspešno pogozdovno akcijo, to zaradi sonca) in kot bi sleherni sto let stari kamen izkoristili v turistične namene (na sto potnikov pride sto dvajset turistov s fotoaparati, tu-rističnimi vodniki in učbeniki à la »Italijanska ni-težka«), skratka: dolgčas — je zamenjala tema in ta je povsem enake vrste kot prej vročina. Kupe, v ka-terem molčimo, pa diši po »chianti« in morju. Ampak to nikogar ne zanima. Sprizgnili smo se — šele na vlaku, po nekaj sto kilometrih — s strojevodjevo voljo. Ta nam je zdaj edina zgodovina.

Med 19. in 25. julijem v Avignonu (Vaucluse):

Potopisni impresivizem mi gre na živce. Zdi se mi, da izraža takole lirično prizadeto, narcisoidno ne-popustljivo in miselno nemočno popisovanje bolj ali manj eksotičnih vtisov s potovanja, na katerem oseba izkaznica in K-15 ne pomenita prav nič, ampak je prav »crveni pasoš« barometer imenitnosti pa eksotike, samo nemoč pred »celovitim« bivanjem, kolikor je pač mogoče, in neurejenost popotnikovih znotranjih odnosov, zlasti tistih, ki ga vežejo z ambi-entom, kjer se — stalno prijavljen na matičnem uradu — aktivira in kjer njegovo bivanje edi-nole dobiti realne družbene dimenzije. Ne morem ra-zumeti tistih potopiscev, ki popisujejo svoje nedoum-ljive neurastično-lirične težave v stiku s kakšnim trd-javskim obzidjem ali kakšno orientalsko brivnico, niti tistih, ki se gredo gurmanske svetovljane in pri-merjajo mesta s pijačami; zraven pa so športniki, asketi in homoseksualci — skratka brezbrizneži. V Avignonu — trdnjavsko obzidje z nešteti znameniti-timi vrati, s strah vzbujajočo arhitekturo začuda snažnih ozkih ulic, z brežšteviličnimi bistroji na pločniki (nič posebnega) ter knjigarnami, kjer obvez-in na debelo prodajajo slike Gérarda Philipa mono-grafije Gérarda Philipa in gramofonske plošče Gé-rarda Philipa; Gérard Philipe je prvi zvezdnik in patron Avignona — sam sreča le malo takih lirikov. Bilo pa je nešteto drugih, ki so na primer vžičeno zdihovali in se prasketali po glavah, ko so jim poka-zali mesto, kjer je Franca s Petrarco srečal Madonna

Lauro, ko se je šolal na univerzi znamenitih papežev, ki so tu živeli v »vignonški sužnosti« med leti 1305 in 1403, in posteljo, na kateri je spal papež Klement VI.

Za tale čas je sploh zelo značilna ta hipertrofi-rana invazija zgodovinarsko preobčutljivega turizma, tistih amerikaniziranih evropskih mentalitet, ki vsa-ko poletje za tri tedne zapustijo svoja hipermoderna stanovanja, ozke ulice svojega mesta in zastekle-nele stene svojih odnošajev in odnošajčkov in se z avtomobili pa fotoaparati napotijo seznanjat s svet-om in z zgodovino. In potem se začne sladostno stopicanje okrog sleherne bajte, ki je ali ki je ni, je pa zagotovo bila, ki je vsaj malo drugačna od obi-čajne moderne arhitekture, okrog slehernega drugoraz-rednega muzeja in kioska s pornografsko literaturo, samo da je drugačna od običajne. Fotoaparati mar-ljivo poklisajo vse banalne izmišljotine turističnih vodičev: kičaste zlate oltarje sred grozljivosti temnih in hladnih galskih cerkev, zapuščen pokvarjen mlin-ska kolesa, ki se je z njimi ukvarjal, bogvezakaj, po-membni mlinar, rešetk na Laurinem oknu, slavoloke nepomembnih in pozabljenih zmag, mostove. Navdu-šujejo se, pomembni postajajo sred tuje in nedoum-ljive, veličastne zgodovinske navlake; kamere brni-jo, švenk od zgoraj navzdol, ladies and gentlemen, mesdames et messieurs, to je v resnici slavna Palais de Papes, izredni primer srednjeveške civilne in voja-ske arhitekture, je bila zgrajena v štirinajstem sto-letju za časa papežev Benedikta XII. in Klementa VI., visoki zidovi, »flanked with eight towers«, skirav v sebi Klementinovo kapelo (postavljeno nad dvorano »of Great Audince«), dve kapeli, postikani z italijan-skimi freskami iz 14. stoletja, spalnico Klementa VI., okrašeno z izrednimi podobami kasnejšega nastanka, in mnogo drugih zanimivosti, mesdames et messieurs, ekspozicija sto, blenda osem...! Pet, šest posnetkov, trideset metrov filmskega traku. Potem gredo naprej, začena se nova avignonska sužnost, le da je ta hobbjevskega značaja, mogoče kompenzacijskega. Jutri pa, gospodje, Pont d'Avignon ali točneje Pont Saint-Bénézet, tarasconski Ghâteau in Rocher des Doms. Kako, madame, že danes? Ne, madame, danes je nemogoče. Mais, oui, madame, obrnite se na mo-jeja kolego. Mais oui, jutri bi radi spali.

Ti moderni cigani, ki so zgubili zvezo z zgo-dovino, ker je njihovo zdajšnje bivanje v celoti neod-visno in odtrgano od nje, ti moderni izkoreninjenici: brez vsake usodnejše po plemetaskih rodovnikih in tradiciji svojega rodu in svojega naroda, privezani le sami nase, na sposobnost vključevanja v močnejše mehazime, obsojenost na podrejanje, prilagajanje in redukcije; ohraniti in razviti da je treba le tisto, kar neposredno potrebujem za tistih osem ur reproduk-cije na dan, ohranjati da je treba zraven tega le še družino, samo znotraj nje se občutim kot človek, tudi kot družba; zunaj družine ničesar ni, kar bi ne mo-glo potrebovali; nisem več Francoz, sem le še Mon-sieur Hulot; samo še Mister Smith; Herr K.; tovariš Kalan; kadar je družba na psu, je družina (v meščanskem pomenu besede) sredi svoje zlate dobe in ciganstvo (v meščanske m pomenu besede) tudi. Zgodovina jim je, tem modernim ciganom fotogra-fija v družinskem albumu ali zbirka viteških križcev v sobi za goste, kičasti falzifikat stare grške vaze. Navdušujejo se nad turistično iznajdljivostjo tega temeljitnega kratkega kurza zgodovine. Prihajajo in odhajajo, važno pa je, da so jo videli od blizu in jo varno spet zapustili, jo spremenili v potrošne pre-dmete, diapozitive in vzdihne »ah, Laura, ubogi štiri-najstvrstični Petrarca; zares je bil velik tale Kle-met VI.; spreminjamo se v pogrošno trgovino tradi-cije, v samopostrežno restavracijo za vsakdanji bi-zizem prirejeno preteklosti. Prideš, vidiš, greš naprej, dokler nimaš vsega v svojem kovčku. Ta veleumna potovanja, površna in intelektualistična in površna kot opisi v Temperaturnih listih, so postala temeljna kompenzacija modernega občutka nepomembnosti in zvezanosti. Mogočen komercialni mit, kjer se je mogoče za toliko in toliko denarja brez napore za eno popoldne spojiti z zgodovino, se srečavati s pre-dniki, ki so bili toliko pomembnejši od nas, ogle-dati si scenerijo velikih zgodovinskih bizarnosti. Gre pa seveda za to, da je treba za čim manj denarja iz-tisniti čimveč zgodovine: naglica, turistična mrljica, nestrpnost in še večja ožina celo v kompenzacijskih procesih. Šest mesecev sem moral delati in varčevati, da sem lahko videl hišo Petrarcoevo poželjena! Vse skupaj pa je beden posnetek nekdanjega osvajanja sveta, nezadosten povzetek človeškega manjkaja: odtujeno zadoščanje potrebi po celostnem uveljav-ljanju, iskanje korenin.

Nazaj grede pa si ali v Marseillo ali v Parizu privoščijo prostitutko malo turko, če je na voljo, pos-tarane gospe pa fanta, kupijo zadnjo pornografsko re-vijo in napišejo poslednjih trideset razglednic in tako sklenejo krog: pogrošno ciganstvo in pogrošno zgo-dovino združijo še s potrošno spolnostjo in se — z občutkom celostnosti vrnejo v svoje offices, pred televizor in za steklene stene. Doživeli so, kar se na tem svetu doživeti da, vse skrajnosti, ki sestavljajo polnost: Petrarco in Lauro in mulatko. Amen.

— Tavamo po mestu, se nalivamo z vinom (Ta-vel, appellation Tavel contrôlée, Château de Manissy, Tavel (Gard), »récolté par le père de la sainte fami-le«, pogovarjamo se, prelistavamo Sartrove »Les Mots« in ne vemo, ali je ta bestseller znamenje, da se je Sartre res že postaral — kot se na priliko postarajo generali, ko začno pisati memoare — ali pa pomenijo ti njegovi spomini na otroštvo samo literarni prolog in argument v drugi del Kritike dialektičnega uma. — Kot da bi bili doma, v Ljubljani ali vsaj v Du-brovniku. Zal nam je, ker smo zamudili razgovor z Jeanom Vilarem, ex-direktorjem pariškega Théâtre National Populaire in direktorjem avignonskega festi-vala, po vedali pa so nam, da tisti razgovor ni bil kaj prida in da je vse popisano v brošurah, ki so nam jih v »centru« razdelili.

Takole beremo:

»Ampak, kaj sploh smo? Kaj pomenijo takšne festivali v očeh občinstva? Turizem? Kratkočasne

večere? Poletne noči v starodavnem obzidju? Lepe obleke pod reflektorji? Esteticizem dolgočasje? Bi vi, Sir Shakespeare, sploh hoteli sem? Bodo festivali po-stali del viteške opreme moderne močakarja: med frižiderjem, televizorjem, citroyenom? Nimam nič proti: umetnik mora predvsem razumeti resničnost, človeške potrebe svojega časa. In še posebej v te-atru, kot tudi poeziji in slikarstvu, edinole, če se ne prepušča množičnim navadam. Svojo vlogo lahko šele takrat v redu odigra in šele takrat lahko postane zares potreben, ko se otrese njihovih razvad, ko se postavi po robu njihovi sklerozi, ko jim kot oče Ubu zavpije v obraz: »Sranje!«

Naj bo tako ali tako — ampak še zdaleč ne mi-slim, da se motim — postavljam vprašanje, precej vprašanj: kaj sploh so festivali? Kaj pomenijo? Proti katerim ciljem si prizadevajo? Kakšna prihodnost se jim obeta ali jim — grozi? Bodo na to vprašanje od-govarjali veterani, kot sem na primer jaz, ali mlajši? Letos je prevzel umetniško vodstvo avignonskega fe-stivala Georges Wilson, direktor TNP — in Wilson je mlad direktor, kajne? Ampak niti on niti jaz ne veva, kaj bo s festivalom jutri. Mogoče pa niti ni slabo, da se vsako leto srečujemo s tolikšno negoto-vostjo. Kljub temu pa bi bilo dobro poiskati za fe-stival nekakšno generalno in nacionalno formulo. Zakaj avignonski festival je bil potreben že leta 1947, bil pa je seveda odvisen od svojega časa; mogoče pa je nujno — ne se vzdigovati na nacionalno višino kot v Orangeu, ampak — združiti centralno in ob-činsko administracijo, ji pomagati, da bo postala tako ali drugače »estetska« (hm!) in sprostiti njeno družbeno funkcionalnost: zabavno, prosvetiteljsko, torej: kulturno.

Ali še bolje, tretja formula: počakati, da festi-val sam odme ali pa da si opomore v uspehu.

Kar zadeva mene, mislim, da je treba raziskati, če se mladi, obetajoči direktorji, bodoči vodje gleda-liških grup ali režiserji zanimajo za bodočnost festi-vala. Pa predvsem se: mladi in sodobni avtorji, ki jih tako obupno manjka vse od začetka in zlasti danes.

Z eno besedo, povedal bi rad tole: Kvaliteta pre-miere pod milim nebom — za obzidji papeške palače — je rezultat trde discipline in športnega tren-inga. Avignonski festival je torej lahko edinole zgodba, povest o mladosti. Odgovoriti bo torej morala ta mladost sama.

Avignonski festival:

Organizirata ga s pomočjo francoskega ministr-stva za zunanje zadeve, ministrstva »l'Education Na-tionale« in državnega mladinskega sekretariata, mesta Avignon, pomembnega sodelovanja Jeana Vilara ose-bno in TNP organizaciji C.E.M.E.A. in C.E.A.I.; prva se ukvarja z organiziranjem počitniških kolektivov in kolektivnega preganjanja dolgega časa pod pedagoškim vodstvom; drugi je cilj favorizacija fran-coske kulture na mednarodnem nivoju. In tako se vsako leto pripelje v Avignon dvakrat po pet sto mladih ljudi (med 18. in 30. letom, kako piše v re-klamnem prospektu), ki morejo za 100 nF preživeti v popolni oskrbi in pod »strokovnim« turističnim in gledališkim vodstvom teden dni. — TNP pa daje predstave, tri predstave vsako poletje; razgovore z re-žiserji, igralci in kritiki prav tako. Tako smo se znašli tu, v Provenci z blagoslovom ljubljanske za-grebške in beograjske Akademije za gledališče (ka-zališče, pozorišče), radio, film i(n) TV, bili hkrati: brezbrizni turisti (à la USA), uredničevalci načel me-dnarodne miroljubne koeksistence, obiskovalci enega osrednjih francoskih gledališč, Slovenci pa še zraven razdeljeni na Kreflove in Kocbekove polovice.

V sintezi vsega tega pa:

Kritično, neprizanesljivo išoč zveze med nami in njimi, meroč naše potrebe in njihove; sicer pa po dveh dneh meroč popolnoma brezbrizni liberalci, pomirjeni s seboj in svetom, tolerantni in počitniški, med se-boj pa povezani kot s tisto proslavljeno svetopis-emsko Besedo (koliko besed je moral Jehova izgo-voriti, preden se mu je posrečilo z eno samo Besedo ustvariti svet) in ta Beseda se je ves čas Beseda z ve-liko in je bila popolnoma neomadeževana, polna oma-lovaževanja sleherne političnosti, zakaj ime ji je bilo Kultura (à la Josip in Tit Vidmar). Kljub temu, da smo se — tako »visoki« in »za vse večne čase« in tako brezbrizni — spraševali, ali ji je bila sploh imanentna katera usodnejša človeška potreba. Ustvarjala pa je vendarle kljub temu nekakšno druž-bo že s tem, da je bila prisotna. Resda je bila tista družba brezobvezna in luksuzna, ampak dovolj or-ganska in živa na znotraj: med Španci in Poljaki, Zidi in Nemci, Jugoslovani, Italijani, Marokanci, Angleži in Irci itn.

M. Vilar je nekaj govoril o povesti mladosti. V utopije ne verjamem, tudi v tisto družbo nisem verjel popolnoma, ki jo je tako ad hoc tista Kultura ustvarjala, in prav sem imel. Utopija je bila in nič več (ker več ni mogla biti): ker je zlahka razpadla, ko je minil teden dni in hrupno poslavljanje na koncu, gostobesedno, sprenevažno povzdiganje drug dru-gega, objemanje križem krašem, mednarodne lažnive obljube, čisto po francosko: neskončno mnogo duho-vitih, ritmiziranih besed, ki se ne ustavijo prej, ko ne dosežejo zadnjih meja fantazije. In tudi kultura: od kulturnih razgovorov do visokih predstav mnogo bolj v spretnih deklaracijah kot v resnični vsebini. Z izjemami, ampak osamelimi. Tisti enotedenski libe-ralistični otok, kot bi vstal iz Campanelle, je mirno zalilo morje.

Znašli smo se spet obteženi sami s sabo in z zgo-dovino.

Andrej Inkret

Konec prihodnjic